

ஐஐஐஐ மாநிலம் காசர்கோடு, இன்னும் அந்த சாபத்தில் இருந்து மீளவில்லை. இன்று வரையிலும் காலமோ, கையமோ, இதயமோ, மனமோ, உயிரமோ..., ஏதோ ஒன்று இல்லாமல் தான் அங்கு கழந்ததைகள் பிறக்கின்றன. சில பெரியவர்கள் திடீர் ரென ரத்தம் கக்கி சாகின்றனர். புற்றுநோய், காசநோய், மாரடைப்பு, மனவளர்ச்சியின்மறை.. என ஏதேனும் ஒரு நோய்கள் அண்டாத மனிதர்களே அங்கு இல்லை.

கடெட்டாலே நஞ்சை உறைய வகைக்கும் இந்த அவலத்தின் மலம் எது?

7000 ஏக்கரில் விரிந்து கிடந்த முந்திரி தோட்டத்தை திடீர் ரென தாக்கி சிதைத்தன பஞ்சிகள். பஞ்சிகளின் தொல்லையால் நிலை தடுமாறிய கரேள முந்திரி கார்பரேஷன் எடுத்த முடிவான காசர்கோடு மாவட்டத்தையே விஷக்குழியில் தள்ளியது. ஹலிகாப்டர் மலம் எண்டோசல்பான் என்ற விஷத்தை முந்திரி தோட்டத்தில் கொட்டியது அந்நிறுவனம். மிகவும் சக்திவாய்ந்த அந்த விஷத்தால் பஞ்சிகள் அழிந்ததோ இல்லையோ? நீர், நிலம், காற்றில் மிக வகைமாக ஊடுருவிய எண்டோசல்பான் மனிதர்களுக்கு கொள்ளை நோய்களான வாரி வழங்கியதுடன் ஜென்ம சனியாக அந்த மாவட்டத்தையே ஆட்கொடுக்க தொடங்கி விட்டது. 1971ல் தொடங்கி 30 வருடங்களுக்கும் மேலாக நடந்த பாவசெயலை, ஒரு டாக்டர் கண்டு பிடித்து உலகுக்கு சொல்ல, கண்கெட்ட பிறகு சரியான நமஸ்காரம் செய்வதைப்போல 2003ல் அந்த விஷத்தை தடைசெய்தது கரேள உயர்நீதிமன்றம்.

இந்த கொடூரத்தை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு, இப்போது தமிழக டெல்டா மாவட்டங்களுக்கு வருவோம்.

தஞ்சை, நாகை திருவாரூர் அடங்கிய டெல்டா பகுதியில், பிப்ரவரியில் தொடங்கி மார்ச் மாதம் வரையிலும் 5 லட்சம் ஏக்கர் அளவுக்கு உளூந்து சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. கடந்த 5 ஆண்டுகளாக உளூந்து பயிரை புரோட்டீனிய பூழுகள் உண்டு, இல்லையென்றாகி வருகின்றன. வறண்டு துப்போன விவசாயிகள் 10 நாளுக்கு ஒருமுறை ஏக்கருக்கு 250 முதல் 500 மிலி எண்டோசல்பான் விஷத்தை தெளிக்கிறார்கள். 60 நாள் பயிரான உளூந்துக்கு 30 நாள் வரை 3 முறை மருந்து தெளிக்கப்படுகிறது. இந்த கணக்குப்படி பார்த்தால் ஓரே மாதத்தில் டெல்டா மாவட்டங்களில் மட்டும் 3.75 லட்சம் முதல் 7.5 லட்சம் லிடர் எண்டோசல்பான் காற்றில், நீரில், உணவில் கலந்து உயிருக்குள் ஊடுருவுகிறது. இது மட்டுமின்றி அதன் பிறகு பயிரிடப்படும் நெல் பயிருக்கும் இதே எண்டோசல்பானைத் தான் லிடர், லிட்ராக கொட்டுகிறார்கள் நம் விவசாயிகள்.

இது காசர்கோட்டைக் காட்டிலும் விபரீதமானது. பெரும்பான்மை உணவாகத் தேவையை டெல்டா மாவட்டங்களே நிறைவு செய்கிறது என்பதால், ஒட்டுமொத்த தமிழகமும் இந்த விபரீதத்துக்கு விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பது தான் விஷயமே!

நம் விவசாயத்துக்கு 15 ஆயிரம் வருட பாரம்பரியம் உண்டு. இன்று விவசாயத்தில் வற்றி கண்ட எல்லா மேலை நாடுகளும் நம்மிடம் தொழில்நுட்பத்தை பிச்சை வாங்கியவர்கள் தான். வீட்டுக்கு வீடு வளர்க்கப்பட்ட மாடுகளின் சாணம், வயற்காட்டோரம்

இருக்கும் மரங்களின் இலை தழைகள் தான் உரங்கள். பருவத்துக்கேற்ற ரகங்கள். பயிருக்கு கட்டுச் செய்யும் ஒரு பச்சியிருந்தால், அதை சாப்பிடும் 5 பச்சிகள் இயல்பாகவே வளரும் சமீபம். உழைப்பு மட்டுமே விவசாயியின் முதலீடு. சாகுபடியில் கிடக்கவும் உற்பத்தி முழுவதும் லாபம். இது தான் நம் பாரம்பரியம். விவசாயிகளின் வியர்வையில் மட்டுமே உப்பை காணும் வயற்காடுகளில் உற்பத்தியாகும் அத்தனை உணவு பயிர்களும் முழு சக்தி தருவனவாக இருந்தன. கைபிடி மண்ணை அள்ளி ஆராய்ந்தால் நிறைந்துகணக்கான மண்புழுக்கள், லட்சக்கணக்கான நுண்ணுயிரிகள்..., சிலந்தி, தவளை, தட்டான், குளவி, பறவைகள் என வயலே சங்கீதமேயாக இருக்கும். ஆற்காடு கிச்சடி, திருவண்ணாமலை தயமல்லி, புதுக்கோட்டை மாப்பிள்ளை சம்பா, தஞ்சை சம்பா மோஷனம், ஓட்டை சம்பா, சீரக சம்பா என உலகை பொறாமலைப்பட வைத்தன நம் உற்பத்தி செய்த உணவு ரகங்கள். உள்நாட்டு உணவு தேவையை நிறைவுசெய்து, ஏற்றுமதி செய்யும் அளவுக்கு வளர்ந்த நம் விவசாய தொழில்நுட்பத்தை அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகள் பார்த்த பார்வை தான் இன்றைய அவலத்துக்கு காரணம். அதிகமில்லை. ஐம்பதே ஆண்டுகளில் தமிழகத்தில் சிழித்து வளர்ந்திருந்த 65 சதவீத விவசாயிகளின் வாழ்க்கைக்கு முடிவுரை எழுதும் கட்டத்துக்கு வந்தாயிற்று.

1949ல் தான் மாபெரும் பரேழிவாக்கான பிள்ளையார் சூழி போடப்பட்டது. 1940களில் அமெரிக்க, ஐரோப்பிய விவசாயிகள் பயன்படுத்தி, பின்னர் அதன் தன்மையை உணர்ந்து தடை செய்யப்பட்ட பி.பி.சி, பி.பி.பி, பி.ஹெச்.சி போன்ற பச்சி மருந்துகள் அந்த காலகட்டத்தில் தான் இந்தியாவில் காலடி எடுத்து வைத்தன. சமீப பச்சியின் தன்மை அறியாமல் ஐந்துக்கும், பத்துக்கும் ஆசைப்பட்ட சில அதிகாரிகளை, கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு இந்திய விவசாயிகள் மத்தியில் கடவிடுக்கத் தொடங்கின பச்சி மருந்து நிறுவனங்கள். சிறிது, சிறிதாக இந்த பச்சி மருந்துகளில் மதிமயங்கினர் விவசாயிகள். 1952ல் அமெரிக்க மோட்டார் கம்பெனியான போர்டும், எண்ணை கம்பெனியான ராக்பெல்லரூம் இந்திய விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்க ரசாயன உதவிகளை செய்வதாகக் கூறி களமிறங்கின. 1959ல் புதிய ஓட்டுரக பயிர்கள் புகுத்தப்பட்டன. அதோடு நம் விவசாயிகளின் நிம்மதி முடிவாக வந்தது. வயற்காடுகள் யரியா, பாஸ்பேட் போன்ற உப்பின் ருசிக்கு பலியாகி மலடாக தொடங்கின.

மேலே நாடுகளின் ஓட்டுரக பயிர்கள் நம் நிலத்தின் தட்பவெப்பங்களுக்கு தாக்கு பிபிக் காமல் வாடி வதங்கின. மேலும் தீமையைச் செய்யும் பச்சிகளை அந்த பயிர்கள் ஈர்த்தன. இன்று ஓட்டு மொத்த மனிதகுலத்துக்கே சவாலாக மாறிய பிரச்சனையின் வித்து அப்போது தான் துவப்பட்டது. ஓட்டு ரக பயிர்களையும், உரங்களையும் தந்த மேலே நாட்டு நிறுவனங்களே பச்சி கொள்ளிகள் என்ற பெயரில் விஷங்களையும் வழங்கின. நம் உற்பத்தியை இறக்குமதி செய்த மேலே நாடுகள், உரங்களுக்கும், பச்சிக் கொல்லிகளுக்கும் நாம் பழக்கப்பட்ட பிறகு, உரம் போட்ட பொருட்கள் எங்களுக்கு வண்டாம் என்று கைவிரித்து விட்டன. நம் பிமிசுயம் அழிந்து, உரங்களின்றி புல் பிண்டுகளைக் கூட பிரசவிக் தகுதியற்றதாகி விட்ட நிலையில், இருக்கும் பிமியை விற்றுவிட்டு வளநாடுகளில் கொத்து வலைக்கு தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்பி விட்டு திருவோரடீக்கடிகளில் உக்காந்து ஆடுபுலியாட்டம் ஆடுகின்றனர் விவசாய பரூங்குடி மக்கள். இது தான் ஒரு அபிமானத்தையின் சூரூக்கமான வரலாறு.

உலக அளவில் இரசாயன உரம் உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளில் முதன்மை வகிக்கிறது இந்தியா. உலக நாடுகளால் தடை செய்யப்பட்ட எண்டோசல்பான், மாலத்தியான், அல்ட்ரின், எண்ட்ரின், லின்டேன், குளோர்பெரிபாஸ் (இது போபால் விஷவாயு

சம்பவத்துக்கு காரணமான டோ கமெிக் கல் கம்பனியின் தயாரிப்பு. அமெரிக்காவில் உற்பத்தியாகிறது. அங்கு தடை செய்யப் பட்டு தற்போது இந்திய வயல்களுக்குள் கொட்டப்படுகிறது). உள்பட 90 வகை பச்சிக்கொல்லிகள், 147 வகை ரசாயன உரங்களை பயன்படுத்தி இந்திய காற்று, நிலம், நீரவைஷமாக்குகிறார்கள் விவசாயிகள். நெல், உளுந்து, பயறு, காய்கறிகள், எண்ணை, பச்சைகள் என நிலங்களில் விளையும் எல்லாமே விஷமாகி விட்டது.

பிபிசி, எக் காலக்ஸ், ஆண்ட்ரின், பாலிடால் உள்ளிட்ட 12 விஷங்களுக்கு எதிராக உலக அளவில் நடத்தப்பட்ட 12 அழுக்குகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தின் விளைவாக அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளில் அந்த மருந்துகள் தடை செய்யப்பட்டன. ஆனால் இந்தியா இன்னும் கண்டிபி கிடக்கிறது.

வியட்நாம் நாட்டு போராளிகளை ஒழிக்க அந்த அரசு, காடுகளில் ஏஜென்ட் ஆரஞ்சு என்ற பயங்கர விஷ மருந்தை விமானங்கள் மீலம் தளித்தது. அந்த ரசாயன விஷம் பட்ட மரங்கள் கருகி அழிந்தன. அந்த ஏஜென்ட் ஆரஞ்சு விஷமும் நம் விவசாயிகள் பயன்படுத்தும் பச்சிக்கொல்லிகள் வரிசையில் இடம் பிடித்துள்ளது தான் அதிர்ச்சி.

வதே பச்சி மருந்துகளை வயல்களில் கொட்டுவதால் விவசாயிகளின் நண்பர்களான மண்புழு, தவளை, பாம்பு, சிலந்தி, வெட்டுக்கிளி தட்டான் போன்ற உயிரினங்கள் தாக்குப்பிடிக்காமல் அழிந்து விட்டன. இயற்கை எதிரிகளான பச்சிகள் விஷங்களையே புரோட்டின் களாக மாற்றிக் கொண்டு கொள்துப் போய்விட்டன.

விஷங்களை தளித்தும் பச்சிகள் அழியாததால் மலேம், மலேம் விஷங்களை கொட்டுக்கிறார்கள் விவசாயிகள். குறிப்பாக காய்கறி பயிர்களுக்கு வாரத்துக்கு 3 முறை கட்ட மருந்திடுக்கிறார்கள். எண்டோசல்பான் மாதிரியான பச்சிக்கொல்லியின் வீரியம் முற்றிலும் அழிய 50 வருடங்கள் ஆகும் என்கிறார்கள் விஞ்ஞானிகள். குறைந்தபட்சம் பச்சிமருந்திட்டு 23 நாட்கள் கழித்து தான் காய்கறிகளை பயன்படுத்த வேண்டும். ஆனால் நாளடைபறிக் வண்டிய காய்கறிக் குக்கட்ட இன்று மருந்திடுக்கும் பழக்கம் விவசாயிகளிடம் உள்ளது. தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட 6 மாநில காய்கறிகளில் டாக்ஸிஸ் லிங்க் (TOXICS LINK) நிறுவனம் நடத்திய சோதனையில் 80 சதவீதம் விஷத்தன்மை இருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

உண்ணும் உணவில் 10 லட்சத்தில் 1 பங்கு விஷத்தன்மை இருக்கலாம் என்கிறது ஐநா சபை. ஆனால் இந்தியர்களின் உணவில் சராசரியாக 50 சதம் விஷம் இருக்கக்கூடும் என்கின்றன சில ஆய்வுகள்.

நரேபி உணவு பொருட்களான திராட்சை, வள்ளரி, வெத்தலகைகளில் கட்ட எண்டோசல்பான், மோனோகுரோட்டபாஸ் மருந்துகள் தளிக்கப்படுகிறது. இதன் சாப்பிடும்போது அந்த பொருட்களால் கிடகைக்கும் சத்துக்களைக் காட்டிலும் 50 சதம் அதிக பாதிப்பு ஏற்படும் என்கிறார்கள் மருத்துவர்கள்.

உற்பத்தியில் பச்சிக்கொள்ளிகள் பயன்படுத்துவது மட்டுமின்றி இப்பயிர் வகைகளை கொள்முதல் செய்யும் வியாபாரிகளும் தங்கள் பங்குக்கு விஷத்தை சேர்க்கிறார்கள் என்பது இன்னொரு அதிர்ச்சி.

பொதுவாக உளுந்து போன்ற பயறு வகைகளை இருப்பு வகைக்கும் போது அந்துப்பச்சி

பதம் பார்த்துவிடும். மூதலுக்கே மோசம் வரும் என்பதால் அலுமினியம் பாஸ்பேட் என்ற ஹெவி பாயஸனை இருப்பு வகைக்கும் அறகைக் குள் வகைக்கிறார்கள். அந்த விஷம் காற்றில் பரவி உளூந்திலயே தேங்கி விடுகிறது. உளூந்து நம் வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத உணவூப் பொருளாக மாறிவிட்ட நிலையில் நுகர்வோர் இந்த விபரீதம் குறித்து கவலைபட்டுவதில்லை என்பது தான் சோகம்.

மேலும் விஷம் கலந்த தவிடும், புண்ணாக்கு, பயிர்களின் மிச்சங்களை உண்பதால் மாடுகள் தரும் பால், ஆடுகளின் இறச்சி எல்லாமும் விஷமூலாம் பிசுபட்ட பொருட்களாக உருமாறி விட்டன.

இது போன்ற விஷங்கள் உடம்பில் நிகழ்த்தும் பாதிப்புகள் சொல்லி மாளாது. மீளான, இதயம், பெண்களின் மார்பகம், கர்ப்பப்பை, விரைப்பை போன்ற இடங்களில் தங்கி புற்றுநோய் உள்ளிட்ட அபாயகரமான நோய்களை உருவாக்குகிறது. மேலும் நரம்பு மண்டலத்தின் ஓட்டுமொத்த இயக்கமும் பாதிக்கப்படும் வாய்ப்பும் உள்ளது. பெண்களின் கொழுப்பு திசுக்களில் கலந்து தாய்ப்பால் வழி குழந்தைகளுக்கும் அந்த விஷம் சப்ளை செய்யப்படுகிறது என்று உயிரை கலங்கடிக் கிறார்கள் டாக்டர்கள்.

மல்லி, மூல்லை, ரோஜா போன்ற மலர்களில் இயற்கை மணம் மறைந்து இன்று பிச்சி மருந்துகளின் நாற்றமே அடிக் கிறது. திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் மலர்கள் அதிகம் பயிரிடப்படும் தாமரைப்பாகம், வங்கல், பரிவாகம் போன்ற பகுதிகளில் பிந்தோட்டத்தில் வலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் கைகளே இந்த அவலத்துக்கு சாட்சி. மேலும் அதிகபட்ச விஷம் தளிக் கப்படும் பிக்குளை தலையில் வைப்பதால் கிடசில் அபாயகரமான பாதிப்புகள் உருவாக வாய்ப்புள்ளது.

கடந்த 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை தமிழ்நாட்டு கிராமங்களில் மாடுகள் இல்லாத வீடே இல்லை. இன்றோ அபிமாடுகளாக கரேளாவூக்கும், ஆந்திராவூக்கும் மாடுகள் ஏற்றுமதியாகி விட்டன. மாடுகள் மீலம் கிடகைக்கும் கோமயம், சாணம், பால், தயிர், மோர் தான் விவசாயிகளின் மீலதனம். கோமயத்தில் ஆடாதொட, ஆடு தின்னா பாலை, ஊமத்தை, எருக்கு, தும்பை, துளசி, துத்தி போன்ற ஆடு சாப்பிடாத இலகைகளில் 5 வகைகளை 15 நாட்கள் ஊறவைத்து அந்த நீ ருடன் தம்ணீர் கலந்து அடித்து தான் விவசாயிகள் பிச்சிகளை கட்டுப்படுத்துனர். மேலும் மாடு தரும் பொருட்களால் தயாரிக் கப்படும் பஞ்சகவ்யம் மிகச்சிறந்த ஊக்க மருந்து. மாடுகளை இழந்ததே உணவூ விஷமானதுக்கு காரணம் என்கிறார்கள் முற்போக்கு விவசாயிகள்.

உணவூ மருந்து, மருந்தே உணவூ என்றார்கள் நம் மீதாதை சித்தர்கள். ஓர் 50 ஆண்டு இடவெளியில் உணவூ விஷம், விஷமே உணவூ என்று நமக்கு நாமே அழிவதைபிக் கொண்பிருக்கிறோம். இந்த கட்டத்திலனும் விழித்துக் கொள்ளாவிட்டால் நம்மை எந்த கடவூளாலும் காப்பாற்ற முடியாது என்பதே உண்மை.

-மூட்சிக்காடு புதியபாரதி